

Angel.

Solnce se je skrilo za gorámi; tudi večerne zárje úže nij tam na zapádu. Samo kos prijetno zvižga; a tudi njemu se pesen tiše in tiše topí ter njegov glas polagoma umolkne v trudnem mraku. — Noč je zemljo zavila v černo krilo.

Na senožéti rósna kápljica objemlje dremôtno pripógneno glavico bele cvétke; po hižah minévajo luči druga za drugo, kakor zvezde na nebu pred rumeno zoro. Povsod, na vasí, dolí in dobrane se razlije nočni mir, nočna tišina. Vse molčí, vse je mirno; tudi stari čuváj, odpevši najrajsto uro, sladko

spečim vaščanom nocój ne moti ljubega počítka. Brezglásen tam na hrastovej klópi sedí pod gosto lipo srédi vasí. Odloživši palico podprè trudno glavo z rokama ter premišlja nekedanje, srečnejše čase svoje blažene mladosti. A tudi njega k malu zaziblje dobrodejno spanje. — Vse je némo, vse mirno, vse počiva v sladkih sanjah.

Samo tam v ubožnej kóčici konec vasí bleda mati čuje pri posteljici jedínega sinka; samo nje vzdíhljaji vznemirjajo sveto nočno tihoto. — Roci sklenivši v neizmerno žalost vtopljená sedí poleg bolnega otročiča ter mu prosi zdravja od nebeskega očeta. A uboga mati úže ne more gledati otrokovih bolečin, — njegov plač in stókanje so težki udarci nje sercu. Kedo bi li mogel mirno gledati to nežno déte sladkega in ljubeznjivega obličja, kakoršen je angel? — Zdaj spí; oči je stisnilo; trepálnica mu objemlje trepálnico, ni z obervcama ne gane. A to dete zeló terpi, — leži v težkih bolečinah, zvija se, kakor črviček v práhu; morda še nocój ugasne! Uh, ne more ga dalje gledati ljubéča mati; debele solze jej kapljejo iz očíj. Uboga žena se onesvésti!

A kako lepa je noč! — Nebrojna četa bleskotnih zvezdic razsvečáva temôto; siva megla pokriva cvetice, spéče po travnicih; povsod je sveta tihota.

Evo, óna svetla zvezdica tam gôri na obzoru, ki se je uže dljè ozírala v siromaško izbico ter s prijazno lučjo obsévala bleda ličeca otroku, uterne se ter žarek nje zletí kóči pred okence, rekóč:

„Preljubo dete! prišel sem, da te otmem od bolečin zemskega življenja, da te iz grenke solzne doline vzamem tja, kjer nij težav ni bolečin. Tam gôri ne vedó, kaj so skerbí, kaj bridkosti in žalovanje. A ta svet svojim otrokom pogosto rodí samo ternije; redko, redko se človeku razcvetè pravo, čisto veselje. Zatorej pojdi v moje naročje, da te ponesem v deželo prave radosti, tja gôri, kjer so otroci božji domá. Idi z menoj, sinek zlati! Jaz, oča tvoj, prišel sem v zvezdnem odélu, da te umaknem v prelepo stanovanje brez števíla božjih izvoljencev, v stanovanje blaženih nebeščanov, kjer se poje večna slava Njemu, ki je ustvaril nebo in zemljo. Ne vidiš li tam stoječih nebrojnih čet nebeščanov, radujočih se v rajskem veselji? Vsi tí so nedavno še vzdihovali in točili solze na zemlji; a živa vera, terdno upanje in goreča ljubezen so je vzdignili tja gôri, kjer je večna radost in veselje. Pojdi z menoj v ta prekrasni dom, sinek moj zlati! Ne múdi se! Nebeski svatje v zlatozarnih odéjah ti gredó naproti, da te vzemó v svojo sveto družbo.“

Dete od nebeske lepote ostermí, — veselo se nasmehne bledej materi in jo še pogleda ter potem dvigne hrepeneči ročici k svetlemu žarku sijajne zvezdice.

Trije angelci pritekó z belo tenčico, položé déte vanjo ter vesele pesni pojóc je odnesó tja gôri v svetla nebesa.

Ura v zvoniku bije s krepko zvenéčimi udarci; stari čuvaj se prebudí na klopi pod široko lipo, hitro vstane ter odkašljavši se glasno zapoje navadno pesen: „ura je dvanajst odbila.“ Potem korači mimo kočice bolnega deteta, pogleda skozi okno v izbico, — in kaj vidi? Na mizi pri postelji mračna luč svéti v dvoje ljudíj: v bolno a zdaj speče dete, in poleg njega v žalostno, tudi spečo mater.

Čuváj, počitka zeló potreben, otide zopet na klop, govoreč: „dobro kaže; oboje spí!“

Prekrasno jutro nastane. Lehke meglice se polagoma dvigajo. Po senožetih pisane cvetke odtresajo biserno roso, nežne glavice ponosno dvigáje, da bi pozdravile rumeno solnce, ki uže zlatí gorske verhove na vzhodu. Kos, davno zletévši iz germovja, zopet veselo poje svojo staro pesen ter drugi ptiči mu pripévajo; — vse je veselo, vse novič oživljeno.

Tam iz okna cerkvenega zvonika se mílo oglasé zvonovi, da se razlega daleč po gorah in ravnínah. A otroci iz vasí hité v siromašno kočico gledat ljubljenega Milčka, sredi izbice ležéčega na ozaljšanem odru mej zelenim beršlínom in pisanimi cveticami.

Stare ženíce tamkaj bledolično dete, ki se na smeh derží, kažó svojim vnukom in vnukam, govoreč: „vidite li lepega angelca, ki se zdaj uže tam gôri v svetlih nebesih raduje pri svojem očetu v bláženaj družbi tovarišev angelcev, kateri so ga tja odnesli?“